

Третя окупація

Посланий admin - 24/05/2010 19:43

[Третя окупація](#) Сучасна Україна, як держава, розпочала своє існування від 1648 року, після того, як спротив козаків польській окупації українських земель очолив Богдан Хмельницький.

Перша окупація України Росією продовжувалася від 1654 до 1917 року.

Друга окупація України тією ж Росією продовжувалася від 1917 до 1991 року.

Третя окупація України тією ж таки Росією розпочалася після обрання Президентом України 7 лютого 2010 року Віктора Януковича.

Перша окупація розпочалася після складення присяги на вірність російському цареві Гетьманом України Богданом Хмельницьким, козацькою старшиною, козаками і міщанами в місті Переяславі 8 січня 1654 року. В березні козацька делегація повезла в Москву цареві на затвердження українські пропозиції із 23 пунктів до проекту договору про входження України до складу Росії зі збереженням широкої автономії. На жаль ці пропозиції були дуже недовершеними. В них ішлося лише про права української сторони. 27 березня 1654 року цар затвердив лише 11 пунктів із 23-х, назвавши їх «Статтями Богдана Хмельницького» і послав Хмельницькому жалувану грамоту, яка означала юридичне заключення договору між Україною і Росією. Отже права і зобов'язання російської сторони не були узгоджені українською стороною, що дало можливість Росії в подальшому будувати відносини з Україною на свою користь, посиляючись на цей договір. В подальші роки договір неодноразово переглядався. З кожним разом права України звужувалися. А український народ все більше страждав фізично, духовно, морально і матеріально. Народне господарство України і талановиті українські люди працювали на користь окупанта, Росії. Українці чинили опір окупантам. Ще Богдан Хмельницький в 1655 році під час спільного походу україно-російських військ проти Польщі побачив, що царські воеводи втручаються у внутрішні справи України, порушуючи досягнуті домовленості, і що Росія, всупереч Україні, хоче помиритися з Польщею. Зрозумівши небезпеку окупації України, до якої вели дії Росії, він розпочав переговори з Трансільванією і Швецією. В жовтні 1657 року він заключив договір з Трансільванією про взаємодопомогу, згідно якого король Трансільванії Юрій 2-й Ракоці визнавав за Гетьманом право «на всю Русь до Вісли». Активізувались відносини Гетьмана і з Молдавією, Валахією та Бранденбургом. Та раптово він помер 27 липня 1657 року. Можливо це сталося за втручання Росії. В подальшому найбільшими були виступи проти Росії Гетьманів Івана Виговського та Івана Мазепи.

Іван Виговський був проголошений Гетьманом Генеральною військовою радою в Корсуні 25 жовтня 1657 року. Він зразу ж заключив договір зі Швецією, умови якого були обговорені ще за життя Богдана Хмельницького. Відновив союз з Кримським ханством. Розпочав переговори з Польщею. Така його політика викликала невдоволення частини козаків і селян. Їх підмовляли російські агітатори. Очолювані полтавським полковником Мартином Пушкарем і запорізьким кошовим отаманом Яковом Барабашем, які діяли в тісному зв'язку з московським урядом, вони повстали проти Виговського. Одночасно російські війська розпочали наступ на лівобережну Україну. В травні-червні 1658 року війська Виговського в союзі з татарами розгромили повстанців. Це був перший випадок війни українців з українцями після єдності їх в державі Хмельницького. 6 вересня 1658 року Україна і Польща заключили Гадяцький трактат, згідно якого Україна на рівних правах вступала в союз із Польщею. Стривожена цим Москва направила на Україну 150-тисячну армію під командуванням князя Трубецького. 28--29 липня Виговський, об'єднавшись з татарами і поляками, розгромив її під Конотопом. Та проти розриву з Росією виступила частина козацької старшини, очолювана полковниками І. Безпалим, Т. Цюцюрою і В. Золотаренком. В цей же час вінницький полковник Іван Сірко здійснив похід на Крим, пограбував і поруйнував татарське місто Акерман. Дізнавшись про це, розлючені татари покинули Виговського і рушили додому, по дорозі руйнуючи і грабуючи українські поселення. Українці через це озлобилися на татар і на Виговського, який їх покликав. А московські війська

скористалися таким становищем в Україні і під командою Григорія Ромадановського захопили лівобережну Україну. За таких обставин Виговський зрікся булави і подався до Польщі. Отже, українці вдруге роз'єдналися на радість ворогам, які зазіхали на їхні землі. А надалі це стало вже звичним явищем. Основна вина за зруйнування єдності нації лежить на козацькій старшині, яка не дбала про добробут і єдність народу, а в усьому прагнула задовольнити свої особисті інтереси, продаючи народні і державні. Завдяки цьому Росія окупувала Україну і вже ніколи не пішла з неї.

Іван Мазепа був обраний Гетьманом України 25 липня 1687 року на Коломацькій раді. До речі, в його долі, на користь Росії, приймав участь Іван Сірко. В кінці 70-х років він захопив Мазепу, в степу, коли той направлявся з дипломатичною місією в Крим і Турцію від Гетьмана правобережної України Петра Дорошенка, і передав його Гетьманові лівобережної України Івану Самойловичу. А в 1682 році Мазепа обійняв посаду генерального есаула в уряді Самойловича. Вірно служачи царській владі, Мазепа залишався прихильником самостійності України і впроваджував різні заходи спрямовані на її забезпечення. А в 1709 заключив договір з королем Швеції Карлом 12, згідно якого Україна переходила під протекторат Швеції. 4 листопада 1709 року Мазепа разом з кошовим отаманом Костем Гордієнком приєднався до шведів, які стояли під Полтавою. Шведи виявилися неготовими до двобою з російськими військами, бо ще в жовтні росіяни захопили обоз з їхньою артилерією і військовим спорядженням. Артилерію козаків росіяни також захопили в столиці Мазепа, місті Батурині, завдяки зраді сотника Івана Носа, який показав їм потаємний підземний хід в Батурин. Крім того, полковник Галаган умовив козаків Запорізької Січі здатися росіянам. Інший полковник здав росіянам без бою фортецю Стародуб. Деякі полковники зі своїми полками приєдналися до росіян. В Батурині залишилася і козацька артилерія, яка дісталася росіянам. Таким чином шведи з українцями залишилися без артилерії, що й стало головною причиною їх поразки. Росіяни кожний спротив українців використовували для того, щоб знищити їх якомога більше. Найбільшою жорстокістю відзначився Петро 1, за наказом якого в Батурині було знищене все населення і місто зруйноване дотла, а після захоплення Січі, всупереч обіцянкам, росіяни перебили козаків, а багатьох повісили і на плотах пустили по Дніпру. Такою жорстокістю вони залякували українців. Одночасно вони давали різні обіцянки про покращення життя українців. Надалі вони інтенсивно використовували українців у своїх загарбницьких війнах в Криму, в Польщі, на Кавказі.

Зруйнували остаточно Запорізьку Січ, відмінили Гетьманство, полкове самоврядування в Україні, перейменували Україну на Малоросію, переселили найдієздатнішу частину козаків на Кубань для захисту Росії від кавказьких народів, селян перетворили на кріпаків, переселяли українців в Сибір, на Далекий Схід, а на Україну переселяли росіян, забирали розумних і талановитих українців до Росії, і створювали такі умови, що українці для розвитку своїх здібностей змушені були самі туди їхати і своїм талантом збагачувати Росію і прославляти її у світі. Щоб знищити українську націю, вони заборонили українську мову в навчальних закладах, в релігійних службах, заборонили друкування українських книжок. Дійшло до того, що міністр внутрішніх справ Росії Петро Валуєв в 1863 році заявив: «Никакого отдельного малороссийского языка не было, нет и быть не может». Росія невдовзі після приєднання України змушена була поділитися територією України з Польщею і Австрією. Таким чином українці були розділені державними кордонами і не могли об'єднатися для спротиву окупантам.

Лютнева демократична революція в Росії 1917 року знищила царську владу і дала можливість українцям створити свою державу, Українську Народну Республіку (УНР). Перша окупація України Росією закінчилася. Та, на жаль, на чолі України встали люди, які не бажали псувати відносини з Росією, вважали росіян своїми братами. Вони вірили, що Україна, як автономія у складі демократичної Росії, буде самостійною в економічному і національному відношенні. Тому голова законодавчого органу, Української Центральної Ради (УЦР), Михайло Грушевський і голова уряду Володимир Винниченко рішуче виступили проти створення в Україні власних збройних сил, які вже були в наявності завдяки українізації частин діючої Російської армії, і послали головного організатора українізації в армії, палкого прихильника самостійної України, Миколу Міхновського, воювати на румунський фронт. Так само вони відправили на

фронт деякі українізовані частини, а решту розпустили по домівках. В подальшому всіх цих вояків

використали більшовики, обдурили своїми обіцянками, або різні отамани в тому числі і, так званий, Батько Махно. Відсутність армії в УНР дозволила більшовикам під проводом Володимира Леніна ліквідувати самостійну українську державу, а заодно, і знищити майже всіх українських патріотів, які намагалися відстояти Україну. Так Росія, вже під виглядом радянської республіки, вдруге окупувала Україну. Повторилася доля України в царській Росії, але в значно страшніших, жорстокіших формах. Окрім українців знищених в ході громадянської війни, було масове винищення кращих господарів серед селянства в процесі проведеного більшовиками-комуністами розкуркулення, винищення кращих представників науки, культури, освіти, здійснювалося подальше примусове зросійщення українців, грабувалися українські кадри, нещадно експлуатувалися українські селяни, позбавлені паспортів, необхідних для виїзду із закріпаченого державою села, здійснювалося добровільно-примусове переселення найбільш працездатних українців на нові землі, на новобудови. Найстрашнішими подіями на Україні стали голодомор 1921-22-го років, створений більшовиками-комуністами під проводом Леніна, в ході якого загинуло біля двох мільйонів селян і голодомор 1932-33-го років, організований Сталінін згідно планів Леніна, в ході якого загинуло від 7 до 10 мільйонів українських селян. Причому комуністи приховували відомості про голодомор, а того, хто наважувався про це розповідати вважали наклепником на радянську владу і жорстоко карали.

В 1991 році СРСР, або радянська Російська імперія, розпалася внаслідок банкрутства комуністичної ідеології, народного господарства. Завдяки героїчним зусиллям Народного Руху України під проводом В’ячеслава Чорновола, підтриманим народом України, була проголошена незалежна держава Україна. Захисники Російської імперії в цей час були зайняті боротьбою за владу в Москві, в Російській федерації і допустили створення незалежних держав із бувших радянських республік. Так закінчилася друга окупація України Росією.

Та в нових державах до влади прийшла в більшості та ж партійно-державна номенклатура, бо народ постійним пропагандистським обманом і фізичним насиллям привчали до того, що саме вони найрозумніші і найчесніші. В подальшому до цієї номенклатури приєдналися ще й різні фінансово-економічні пройдисвіти, які аргументували своє право на владу словами: «Я розбагатів і вас зроблю багатими». Народ і їх вибрав.

Пройшов якийсь час і ці дві сили згуртувалися. Бо і ті, і ті яскраво виражені пристосуванці. Так би мовити, ідейні борці за власний добробут. Серед них є і таємні співробітники радянського КДБ. Всі вони оговталися від потрясіння 1991 року і зрозуміли, що для їх власного добробуту Україну треба повернути до складу Росії. Керівництво Росії теж вирішило відновити Російську імперію і почало їм всіляко допомагати, спираючись на свою п’яту колону в Україні: тих росіян, які не визнають самостійної України, українських комуністів всіх національностей, які так само її не визнають, тому що вони інтернаціоналісти російської орієнтації, таємних співробітників КДБ СРСР, а по спадковості. співробітників російської ФСБ, бувших партійно-державних функціонерів та деяких громадян інших національностей, які бажають жити на території України, але в Російській державі. Та як повернути Україну до складу Росії, коли її народ на референдумі проголосував за незалежність. Відповідь: Зробити в Україн і життя таким поганим, щоб громадяни її самі відмовилися від незалежності. Тобто їхньою політикою в Україні стало: Чим гірше в Україні, тим краще для них, тим швидше вони досягнуть своєї мети. До цього табору ввійшли КПУ на чолі з Петром Симоненком, Партія регіонів на чолі з Віктором Януковичем, Прогресивна соціалістична партія під проводом Наталії Вітренко. Згодом до них приєдналася соціалістична партія. А в 2010 році, нарешті, відкрив своє справжнє політичне обличчя і Володимир Литвин, приєднавшись до них. З ними солідарні ще багато дрібних партій. Отже, на травень 2010 року всі вороги української незалежності стали відомі. Що визначає їх як ворогів: По-перше, вони прагнуть ввести в Україні другу державну мову, російську, а значить повернути в Україну ситуацію, яка склалася в СРСР, коли українська мова ледь-ледь животіла в селах лівобережної України і відчувала величезний тиск з боку російської мови в правобережній Україні. В результаті, в державі основною мовою стане російська. Тоді чому ця територія

повинна називатися Україною? В кращому разі Малоросія. В гіршому це буде не єдина територія, а області Росії. І самобутній сорокамільйонний народ зникне з міжнародної спільноти. По-друге, вони заперечують найстрашнішу в історії людства трагедію українців, геноцид голодом в 1932-33-му роках, видумуючи всяку бездоказову аргументацію. По-третє, вони всіляко ганьблять борців всіх часів за незалежність України, починаючи від соратників Богдана Хмельницького і закінчуючи сучасними. По-четверте, вони знову тягнуть Україну до складу Росії, не даючи їй вступити в спільноту європейських країн з їхньою системою безпеки, НАТО. І саме з цією метою вони роблять усе, щоб в Севастополі збереглася база Чорноморського флоту Росії.

Прихильники незалежної України у ВР за 19 років її існування, на жаль, скомпрометували себе міжфракційною боротьбою за лідерство, нехтуванням економічних інтересів народу і захопленням власними. Особливо відзначився Віктор Ющенко, який не виправдав довіру народу, виявлену йому під час помаранчевої революції, тому що дуже мало робив для покращення економіки країни і добробуту народу. На жаль, майже всі борці за самостійну Україну в керівних органах держави не зрозуміли, що основною ознакою незалежності України повинне бути краще життя людей ніж в Радянському Союзі. А вони ще й сьогодні, отримавши нищівну поразку від проросійських сил, гадають навколо якої ідеї об'єднуватись. Бо для себе за роки незалежності вони вже створили аж занадто гарне життя. А ідея проста і незаперечна: Добробут кожній людині в Україні. Що ж до Ющенка, то ведучи себе пасивно як голова держави, він, разом з тим, дуже хотів залишитися на другий термін президентства. А для цього дуже рано розпочав необґрунтовану політичну боротьбу зі своїм основним конкурентом в проукраїнському таборі. Щоб повернути на свій бік виборців східного і південного регіонів він допустив до влади представників антиукраїнських сил, чим ті дуже ефективно скористалися. Через усе це народ розчарувався в ньому. Тимошенко він нашкодив, завзято хаючи її діяльність. А виграв від цього Янукович, який обіцяв людям що завгодно, аби лише добратися до влади. Вороги України зробили для себе корисні висновки з попередніх виборчих кампаній і з помилок своїх супротивників. Вони перестали обіцяти другу державну мову, федеративний устрій України, заперечувати голодомори в Україні, обзивати борців за незалежність України буржуазними націоналістами і фашистами, кричати про потрібність російської бази в Севастополі. Свою пропаганду вони побудували на співчутті тяжкій долі народу і на негайному її покращенні після їх приходу до влади: «Ви будете жити краще вже сьогодні», «Я чую кожного і кожному допоможу». Наяву явна лапша на вуха. Та затурканим радянською владою українцям набридло жити в бідності в незалежній Україні, боротися за виживання. Частина їх повірила в ці обіцянки, проголосувала за Януковича, ставленика Росії, завдяки чому він і став Президентом. Треба визнати, що свої виборці у Януковича є і завжди будуть. Це вище згадана «жата колона». Але вони складають не більше четверті населення України. Решту складають українці. І коли вони всі разом захотять жити в своїй державі, то ніхто їм не завадить вибрати в Верховну Раду не менше 75-ти відсотків стійких прихильників незалежності України.

Вороги незалежної України, а отже, і українців отримали владу з фальсифікацією на виборах Президента. Фальсифікації не була дана належна оцінка, тому що прокурори і судді незалежної України дісталися у спадок від СРСР і в більшості своїй корумповані. Далі Янукович і його прибічники умовили Володимира Литвина за посаду голови ВР приєднатися до них разом зі своїми депутатами ВР. Потім вони всупереч конституції почали перетягувати до себе продажних депутатів із фракцій НУНС і БЮТ. Таким чином і створили більшість у ВР.

Та це був лише початок порушень Конституції. В Харкові Янукович підписує з Президентом Росії Дмитром Медведєвим договір про продовження на 25 років терміну перебування ЧФ Росії в Севастополі. І ВР, тобто ота ворожа більшість, швидко ратифікує його, не зважаючи на активний протест проукраїнської меншості. Те, що цей договір було підписано в Харкові нагадує 1917 рік. Коли більшовики скористалися близькістю Харкова до російського кордону і провели там фальшивий, тому що більшість його депутатів були не українці та, навіть, і не мешканці України, альтернативний Всеукраїнський з'їзд Рад. Оголосили Харків столицею України, Україну складовою частиною Росії і запросили російські війська на допомогу в боротьбі з

законним урядом України Центральною Радою. І подальшими діями влада Януковича прагне якомога швидше зруйнувати вся політичні досягнення незалежної України, набуті за роки незалежності. Для успішності дій Янукович поміняв владу в Україні зверху до низу. Він прагне якомога міцніше прив'язати економіку України до економіки Росії. Щоб Україна вже ніколи не змогла вирватися із колоніальної залежності від Росії. Аналізуючи всі дії влади Януковича і його команди, приходиш до думки, що вони діють як наркомани, або алкоголіки, що за безцінь продають домашнє майно для задоволення сьогоднішньої потреби в алкоголі чи наркотиках. І не думають про те, що завтра їх чекає жебрацтво, хвороба і смерть. Так і ця влада за безцінь віддає багатства України для того щоб сьогодні кинути народові якісь подачки. А що далі українців чекає окупація і нещадна експлуатація їх не турбує. Бо торгують вони не своїм добробутом. Собі вони хапають все,що можна. Отже третя окупація України Росією розпочалася дуже активно. Врятувати Україну і українців можуть лише наступні вибори до місцевих органів влади і ВР. Якщо оті українці, що голосували за Януковича зрозуміють,що жорстоко помилилися, що заможно вони житимуть лише тоді, коли будуть мати свою національну державу, коли будуть в ній господарями. А це може статися якщо вони проголосують за патріотів України: представників ВО Свобода,БЮТ, НУНС і інших партій чи само висуванців такої ж орієнтації.

Микола Сищенко, політичний аналітик, пенсіонер, ветеран праці, дитина війни.

Місто Лозова Харківської області

20.05.2010

=====